

»Mamica, kruha! Popoldne sem celo
slikal in lepe narisal stvari;
vem, da nad njimi se boste veselo
čudili, ko vam jih luč razsvetli.«
Mati prižgano svetiljko postavi
k risbam na mizo in Tončku to pravi:

»Mar si pozabil, kaj rekla sem prej?
Tu imaš luč in naslikaj jedi si,
ki so po volji ti, pa se najej!
Druge večerje zaslužil nič nisi.
Modri apostol tako nam pové:
Kdor nič ne dela, naj tudi ne jé!«

Sinček otožno povesi glavico,
sólze se mu uderó iz očí —
proč okuša pregrenko resnico...
Materi tudi oko se solzi:
sinku postreže, mu sólze obriše,
Tonček pa riše spet, slika in piše.

Ksaver Meško: Mati poje otroku.

Oči zdaj zapri,
a dušo odpri
in angelom se nasmehljaj.
In angelov zbor
ponese tja gor
v blesteči nebeški te raj.

In ko boš tam stal
in z Bogom kramljaj,
še mene se spomni tedaj.
In prosi Boga,
naj milost mi da,
da s tabo ga gledam kedaj.

